

РЕШЕНИЕ

№ 3197

гр. София, 24.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 16.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **12242** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.268 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] –гр.С. срещу Решение № ПИ-391/07.10.2019 година на И. Д. Директор ТД на НАП- С., в частта, в която е оставена без уважение жалбата на [фирма] [населено място] срещу Разпореждане изх. № С-190022-137-0006768/22.07.2019 година на публичен изпълнител при ТД на НАП- С., с което е отказано да се прекрати изпълнително дело № 29140000379/2014 поради изтекла погасителна давност събирането на вземане от Изпълнителна агенция“Главна инспекция по труда“ [населено място]- имуществена санкция по чл.415б от КТ по Наказателно постановление № 01/0103406/23.08.2013 година в размер на дължимата лихва в размер на 250,31 лева.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на атакуваното решение.Твърди се,че решението,както и разпореждането са издадени при допуснати нарушения на материалния закон, като не е обсъдено възражението за изтекла погасителна давност по ДОПК. Иска се отмяна на решението и на разпореждането за отказ за прекратяване на изпълнителното производство, както и да бъдат отписани установените публични вземания.

В съдебно заседание,жалбоподателят-П.“ [населено място],редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Ответникът по жалбата-И.Д Директор на ТД на НАП [населено място],редовно

и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт Н., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

С Наказателно постановление №01/0103406/23.08.2013 година на Директор на Дирекция“ Инспекция по труда“ [населено място] е наложена имуществена санкция в размер на 300 лева.

В ТД на НАП срещу жалбоподателя е образувано Изпълнително дело №29140000379/2014 година.

По Изпълнителното дело са издадени от страна на публичен изпълнител Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх.№ ИТ-00-16118/07.01.2014 година, с което са наложени обезпечителни мерки – Запор върху налични и постъпващи суми в размер на в размер на 213 855,28 лева по банкови сметки ,по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми предоставени за доверително управление, находящи се в 30 търговски банки.

Със Заповед №3869/10.04.2019 година на Изпълнителен директор на НАП- [населено място] е наредено считано от 11.04.2019 година държавният служител А. К. Г., заемаща длъжността- Заместник-директор на ТД на НАП в ТД на НАП-С. да изпълнява и длъжността Директор ТД на НАП С. за срок до назначаване на титуляр на длъжността, но за не повече от 6 месеца.

На 18.06.2019 година, жалбоподателят депозирал Молба-възражение до публичен изпълнител, с която поискал да бъде погасено по давност задължението по Наказателно постановление №01/0103406/23.08.2013 година на Директор на Дирекция“Инспекция по труда“- Б., както и на още установени публични вземания.

С Разпореждане от 22.07.2019 година, Публичен изпълнител при ТД на НАП- С. отказал да прекрати поради изтекла погасителна давност събирането по наложената имуществена санкция по Наказателно постановление №0101034/23.08.2013 година.

На 24.09.2019 година жалбоподателят депозирал жалба срещу Разпореждането за отказ за прекратяване на изпълнителното производство както в частта на наложената имуществена санкция по Наказателното постановление №01/0103406/233.08.2013 година, така и поради непорзинасен по остоналите искания за пагасяване по давност на а с Решение № ПИ-391/07.10.2019 година И. Д. Директор ТД на НАП- С. оставил жалбата подадена от [фирма] от 24.09.2019 година срещу Разпореждане изх.№С190022-137-0006768/22.07.2019 година без уважение, отменил действия на публичен изпълнител при ТД на НАП- С., Дирекция“Събиране“, изразяващи се в частичен мълчалив отказ от произнасяне по заявление от 14.06.2019 година по описа на същата дирекция от [фирма] и върнал преписката на публичен изпълнител в тази и част за произнасяне по компетентност.

Решението е връчено по пощата с обратна разписка на лице, без да са посочени трите му имена и качеството му на дата 16.10.2019 година.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд-София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.267, ал.2 ДОПК/ предвид липсата на доказателства за датата на връчване на решението на жалбоподателя, от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява

неоснователна. Съображенията за това са следните:

Обжалваното Решение №ПИ-391/07.10.2019 година е акт, подлежащ на съдебен контрол и при преценката законосъобразността му съдът следва да провери актът, издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са процесуално-правните и материално-правните разпоредби на ДОПК.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган-това е Директор на ТД НАП-гр. С.- град, на когото изрично по силата на чл.267 от ДОПК е предоставено правото да разглежда жалби срещу действията на публичен изпълнител. Наред с това между страните няма спор, а от доказателствата по делото е видно че, лицето А. Г. към датата на издаване на Решението е заемала длъжността И. Д Директор ТД на НАП-С.- считано от 11.04.2019 година заема длъжността-Заместник- директор ТД на НАП- С. да изпълнява и длъжността- Директор ТД на НАП за срок до назначаване титуляр на длъжността, но за не повече от 6 месеца .

Решението е издадено в писмена форма с означение на фактическото и правното основание за издаването му. При издаването му, Директор ТД на НАП- С.- град е нарушил процесуално правните разпоредби, което е довело и до нарушаване на материално правните разпоредби на ДОПК.

В разпоредбата на чл.266,ал.1 ДОПК е посочено, че всяко действие на публичния изпълнител може да бъде обжалвано от длъжника или вискателя пред Териториалния директор на съответната териториална дирекция на НАП, а в разпоредбата на чл.267 от ДОПК са визирани правомощията на и съответния териториален директор на ТД на НАП по повод подадена жалба срещу действия на публичен изпълнител, а самото принудително изпълнение е регламентирано в Глава двадесет и пета на ДОПК-чл.209-269п ДОПК. Съгласно чл.162 от ДОПК, държавните и общинските вземания са публични и частни, като публични са държавните и общинските вземания по т. 6 на чл.162,ла.1 от ДОПК.

По силата на чл.163,ал.1 от ДОПК, публичните вземания се събират по реда на този кодекс, освен ако в закон е предвидено друго от публичните изпълнители при Националната агенция за приходите, освен ако в закон е предвидено друго. От своя страна, в съответствие с чл.209,ал.1 от ДОПК, принудително изпълнение на публични вземания се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането. По аргумент от чл.209,ал.2 от ДОПК, принудително изпълнение се предприема въз основа на изпълнителни основания, подробно посочени в нормата на този текст, едно измежду които е по т.7- по влезли в сила наказателни постановления.

Самото Разпореждане за отказ да бъде погасено по давност публично вземане е немотивирано- в него има само изброяване на твърдяно за влязло в сила наказателно постановление от 23.08.2013 година срещу жалбоподателя, без да има обсъждане и представени доказателства за това кога въпросното наказателно постановление е влязло в сила/ като годно изпълнително основание. В представеното заверено копие на изпълнителното дело също не се съдържат такива доказателства за датата на влизане в сила на наказателното постановление.

Нещо повече с Наказателното постановление на жалбоподател я е наложена имуществена санкция в размер на 300 лева, а отказът за прекратяване на изпълнителното производство е за лихва в размер на 250,31 лева, като не е ясно откъде е този размер на лихвата, няма никакво опризоняване по главницата от 300 лева – дали тя е погасена по давност или заплатена. Нито в Решението, нито в

Разпореждането за отказ за прекратяване на изпълнителното производство са изложени конкретни мотиви за това кога по наказателното постановление е започнала да тече давността,кога е влязло в сила наказателното постановление,а напротив има само едно изречение, че по задълженията има наложени обезпечителни мерки и предприети действия по принудително изпълнение,но това едно изречение не прави разпореждането за отказ за прекратяване на принудителното изпълнение мотивирано. Директор ТД на НАП в хода на задължителното административно обжалване също механично и без да изследва кога за този изпълнителен титул/наказателното постановление е започнала да тече погасителната давност и също с изключително бегли мотиви е посочил, че давността не е изтекла. Несъбирането на доказателства за датата на влизане в сила на наказателното постановление, за започване на принудителното изпълнение по този изпълнителен титул,необсъждане на началото на давностния срок за наказателно постановление,за предприетите действия по принудително събиране на публично вземане, както и за главницата, за размера на лихвата за обсъждане на доводите в жалбата прави Решението на Директор ТД на НАП незаконосъобразно и същото следва да бъде отменено, а преписката върната на Публичен изпълнител за ново произнасяне, при което следва да се съберат доказателства за това кога наказателното постановление е влязло в сила, кога са предприети действия по принудително изпълнение по конкретното наказателно постановление, да се изложат мотиви за началото на погасителната давност за наказателно постановление и кой ред е приложим, кога са предприети действия по принудителното им събиране,да се обсъдят всички доводи на жалбоподателя в искането за прекратяване от 18.06.2019 година, да се съберат доказателства и да се изложат мотиви за главницата по наказателното постановление- имуществена санкция в размер на 300 лева, откъде е този размер на лихвата в размер на 250,31 лева и едва тогава да се произнесе по искането за прекратяване на изпълнителното производство по този изпълнителен титул и най- вече да се изложат мотиви.

С оглед изхода на спора,претенцията на ответника по жалбата за присъждане на разноски е неоснователна. Жалбоподателят не е заявил претенция за присъждане на разноски.

Воден от горното и на основание чл.268 ДОПК, Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-391/07.10.2019 година на И. Д. Директор ТД на НАП- С.,в частта, в която е оставена без уважение жалбата на [фирма] [населено място] срещу Разпореждане изх. № С-190022-137-0006768/22.07.2019 година на публичен изпълнител при ТД на НАП- С., с което е отказано да се прекрати изпълнително дело № 29140000379/2014 поради изтекла погасителна давност събирането на вземане от Изпълнителна агенция“Главна инспекция по труда“-гр.С.-имуществена санкция по чл.415б от КТ по Наказателно постановление № 01/0103406/23.08.2013 година в размер на дължимата лихва в размер на 250,31 лева И ПОТВЪРДЕНОТО С НЕГО РАЗПОРЕЖДАНЕ изх.№С-190022-137-0006768/22.07.2019 година на публичен изпълнител при ТД на НАП- С..

ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА ПУБЛИЧЕН ИЗПЪЛНИТЕЛ ПРИ ТД НА НАП- С. ЗА НОВО ПРОИЗНАСЯНЕ ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПО ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА

ЗАКОНА.

НА основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл.268 ДОПК.

СЪДИЯ: